

Tuần Báo Vô Vi

4 tháng 4 năm 2021

Số 545

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Người tu còn tham dâm thì phải làm sao ?
- 2) Nạn là sao ?
- 3) Chuyện gì không thể lường trước được?
- 4) Người tu thiếu nợ người đời có thể tiến hóa hay không?
- 5) Có tiền kiếp có hiện kiếp không?
- 6) Thương tình có lưu luyến không?
- 7) Loài người thích thăm dò tại sao ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Hungtington Beach, 15-06-2003 3 : 27 AM 1) Hỏi: Người tu còn tham dâm thì phải làm sao ? Đáp: Thừa người tu còn tham dâm thì phải lâm nạn. Kệ : Tu còn tham dâm mắc sai lầm Tự hại tâm thân cũng tại tham Khó khổ khó hành tâm khó sáng Mê lầm tạo động khổ vì tham.	Hungtington Beach, 16-06-2003 6 : 25 AM 2) Hỏi: Nạn là sao ? Đáp: Thừa xảy ra nhiều chuyện ngoài ý muốn mà không lường trước được. Kệ: Chuyện ngoài ý muốn không lường trước Tạo khổ cho tâm tự nhận thôi Nạn đến vô song không tưởng tượng Tâm hồn bất ổn khó đo lường.
Atlantic city, 17-06-2003 10: 30 AM 3) Hỏi: Chuyện gì không thể lường trước được? Đáp: Thừa chuyện nghiệp duyên không thể lường trước được. Kệ: Bất ngờ xảy đến chuyện lương duyên Dứt khoát tâm tu tự phát hiện Duyên nợ không còn xoay chuyển nữa Thành tâm hợp tác xây dựng yên.	Atlantic city, 18-06-2003 9: 30 AM 4) Hỏi: Người tu thiếu nợ người đời có thể tiến hóa hay không? Đáp: Thừa người tu còn thiếu nợ người đời sẽ không tiến hóa nổi. Kệ: Thiếu nợ đời khó tiến hóa nổi Thực hành đi tới tự hành thôi Nhơn duyên tận độ chuyển sang tòi Quy hội tình người tự đạt ngồi.
Atlantic city, 19-06-2003 2: 18 AM 5) Hỏi: Có tiền kiếp có hiện kiếp không? Đáp: Thừa nghiệp lực chuyển xoay nhiều kiếp. Kệ: Nghiệp lực chuyển xoay liên tục giải Tâm thân bất ổn vẫn còn may Hành trình tiến hóa không giờ nghỉ Chánh pháp khai minh tự khắc ghi.	Atlantic city, 20-06-2003 12: 45 AM 6) Hỏi: Thương tình có lưu luyến không? Đáp: Thừa thương tình thường lưu luyến. Kệ: Thương tình thường luôn luôn lưu luyến Khổ cảnh trần gian khắp các miền Quy y tam bảo tâm khai triển Trí tuệ phân minh đường giáp tuyến.
Atlantic city, 21-06-2003 10 : 55 AM 7) Hỏi: Loài người thích thăm dò tại sao ? Đáp: Thừa vì thiếu trí và muốn tiến. Kệ: Lòng tham chưa dứt phải tìm tòi Khó khổ gian nan tự móc moi Ái dục tự hành quy một mối Cùng chung xây dựng hưởng sang tòi.	

PHỤ ÁI MẪU ÁI

Mẫu Ái 9 (tiếp theo)

...

Nguyên lý của trời đất đều thực hiện tình thương và đạo đức. Nhưng loài người vì sự tham sống, sợ chết mà tự quên sự đóng góp của chính mình để thực hiện điều cao quý quy định bởi thiên cơ.

Vì chúng ta tham sống sợ chết, tưởng cái cảnh này, thể xác này là bền bỉ. Cho nên chúng ta đã bảo vệ ham sống sợ chết. Cũng như các bạn ở đây kêu là: “Tôi bảo vệ pháp cho Ông Tám!” Không được! “Bảo vệ pháp cho Ông Tư!” Không được! Tôi tìm hiểu Ông Tư và Ông Tám thì được, mà bảo vệ là không được.

Bảo vệ là gây bè phái, nhưng mà tìm hiểu trong tiến hóa, đó là vừa bảo vệ vừa tiến hóa, thấy rõ chưa? Không nên củng cố và bảo vệ, cái đó không được! Ở đây không cần! Vô Vi không cần! Không cần những người làm việc đó, nhưng mà cần những người tìm hiểu và tiến hóa thì đúng hơn là bảo vệ. Đó mới đúng đắn là bảo vệ. Còn bảo vệ mà tranh giành ngôi vị, không được! Ở đây không chấp nhận. Cho nên phải hiểu cái đường tu bên Vô Vi, sau này không trách được. Nói tại sao tôi tu như vậy mà ngày nay tôi phải xuống địa ngục? Tại vì tôi sai! Đường chánh tôi không đi, kêu tôi từ bi cởi mở, tôi không thực hiện. Tôi củng cố trong phạm vi eo hẹp là đi xuống địa ngục. Tới lúc đó, gặp Đại Giác không có trách, không có kêu nài, không có khiêu nại được. Chính mình đã làm sai.

Pháp Vô Vi dạy mình mở, tiến, giải, luôn luôn trong chu trình tiến hóa thanh nhẹ, thì mình phải lo đó mà đi. Còn chuyện thế gian rất rõ. Khi mà bạn tiến được, thì tự nhiên tự động bạn muốn trao pháp cho người khác, người kế tiếp sẽ được hưởng, chắc chắn như vậy. Không bao giờ bị mất đạo đâu mà lo. Sợ mất là chúng ta đem giam hãm sự sáng suốt của chúng ta và vun bồi sự tăm tối là chúng ta mới mất đạo. Còn người chịu thực hành thì không bao giờ bị mất, bởi vì ý thức pháp này là của bạn, sửa bạn tiến hóa, cứu bạn và ảnh hưởng mọi người, thì không bao giờ bị mất đạo.

“*Tạo ra ảo mộng ước mơ*”: Nhiều người nói tôi bây giờ tổ chức cái này, sau này tôi sẽ được hưởng gì gì

đó. Vô ích, đừng nghĩ vấn đề đó! Bởi vì ở đây đi trong công bằng. Người nào làm sai thì bị phạt rõ ràng, tự giam hãm tâm linh, không bao giờ phát triển được. Không biết thương người, không biết xây dựng, kể như người đó bỏ không, kể như chưa có tu.

“*Không hành thực tế không giờ tiến thân*”: Không chịu thực hành và không làm những điều thực tế để sửa mình, ảnh hưởng người khác thì không bao giờ tiến thân được.

“*Tâm linh tự xét tự phân*”: Tâm linh của chúng ta tự xét tự phân rõ ràng.

“*Cao tầng cũng vậy vẫn cần tiến lên*”: Ở cao tầng cũng vậy, vẫn cần tiến lên. Bên trên cũng vậy, Tiên Phật đều phải học, phải tiến như chúng ta đang học hiện tại. Không một vị nào đang đứng tại chỗ mà hưởng đâu. Càng tu càng cao thì càng học nhiều, phải làm nhiều, phải hành nhiều mới đạt được sáng suốt. Chớ không phải tu pháp này rồi tới lúc đó tôi hưởng, như tôi lập được cái chùa là tôi ở đó tôi hưởng đời đời. Ở đây không có lập chùa. Ở đây lập tâm, sửa tâm sửa trí thành một căn chùa. Nếu căn chùa mà tâm trí không chịu cởi mở thì chùa đó cũng như là sụp đổ rồi, rất rõ ràng. Nhà thờ đó cũng tiêu tan rồi.

Cho nên, các bạn có nhà thờ trong tâm, có chùa trong tâm. Chúng ta tu, chúng ta sửa. Tôi thường nhắc rằng một người tu được, có thể nói cho mười người tu, cũng đủ rồi. Rồi mười người kia, họ cũng nói y như vậy, cũng đủ rồi, đủ cứu rất nhiều. Vì họ thực hành để ảnh hưởng người khác, chớ không phải khoe khoang. Không phải củng cố cái đạo mà đi hiếp đáp tinh thần của người khác. Pháp này không có!

Pháp này hỏi nào tới giờ phải thực hiện sự công bằng. Sửa mình để tiến hóa mới thấy sự công bằng. Nhiên hậu, ảnh hưởng người khác tùy theo trình độ. Nếu mình là người có trình độ thì bất cứ việc gì, người ta chưa sáng suốt, mình phải dày công ảnh hưởng họ, dìu dắt họ, nay không được mai, mai không được một. Đừng buộc họ phải nghe lời mình.

Chính mình thiếu sáng suốt, làm sao buộc họ nghe lời mình được. Cho nên, các bạn không nên nghĩ sai và làm sai điều đó. Nghĩ sai và làm sai là tự gây sự bất ổn cho chính bản thân và phần hồn của bạn bị tối tăm mãi mãi. Tu hoài không thấy ánh sáng là tại vì sao? Tại vì củng cố sự sai lầm, bị kẹt, lẫn lộn trong sân tánh mà thôi.

Đạo nền đã sẵn có. Người đời không chịu thực hành sự thương yêu vô cùng tận của càn khôn vũ trụ đã và đang vì họ. Ngược lại đã tạo ra sự đau khổ và van xin cầu cứu. Đạo nền đã sẵn có ở trong tâm mọi người. Người đời không chịu thực hành, không chịu

mở ra cái cao quý của mình để thực hiện thương yêu vô cùng tận như càn khôn vũ trụ đã và đang thương yêu chúng ta. Ngược lại đã tạo ra sự đau khổ tối tăm. Tối tăm mới tranh giành. Tối tăm mới lo âu. Còn sáng suốt đâu cần lo âu, sửa mình để tiến thôi. Lo là lo tối nay tôi làm biếng thôi! Giải trước lưu thanh. Trước là sự làm biếng. Tôi không làm biếng là tôi sáng suốt, chứ gì?

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gửi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thấm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY TỪ VIỆT NAM

Kính thưa Đức Thầy,

Chúng con nhờ duyên lành Cha độ nên được bước chân vào thiền viện Q T. Chúng con như những đứa trẻ mới tập đi trên bước đường Vô Vi, đã được các bạn đạo sống chung trong khoá học ở thiền đường dịu dặt, chỉ bảo nên chúng con đã thức tỉnh nhiều điều và đã để lại trong tâm thức chúng con mô hình của thế giới đại đồng vô cùng kỳ diệu. Chúng con ở HN quê hương, mảnh đất tuy gần mà xa. Chúng con như đám trẻ thơ khát sữa đang ngóng chờ mẹ về cho bú. Kính xin Đức Thầy cho chúng con vài lời huấn từ để chúng con thấy được Cha đang che chở và dìu dắt chúng con. Chúng con nguyện suốt đời đi theo ánh sáng chiếu rọi của Thầy.

Kính chúc Đức Thầy sống lâu muôn tuổi để dìu dắt nhân loại.

HN và TH.

THƯ HỎI ÂM CỦA THẦY TÁM

Montreal, ngày 2/8/03

HN và TH,

Thầy vui nhận được thư của chúng con đề ngày 25/6/03 được biết con đã hiểu được một phần siêu diệu của tâm linh nhân dịp chúng con được tham dự khoá học ở thiền đường Q T. Tất cả bạn đạo đều thành tâm tu tiến và thật tâm phục vụ bạn đạo, kẻ mới như người cũ đều tự thức đường lối xây dựng cho chung; đồng hướng tâm học hỏi nơi Thượng Đế quang chiếu, có Trời có Đất có Đạo rõ ràng. Mọi

người đều an vui, không bị ràng buộc bởi ngoại cảnh, tự hiểu được nguyên lý đời đạo song tu thì mọi người đều an vui và bình an, thực hành và khai triển những gì sẵn có của Trời Đất, không ôm lý thuyết ngoại lai ràng buộc lẫn nhau mà không thoát được. Thanh khí điển tức là sữa mẹ đời đời nuôi dưỡng quần sanh trong chu trình tiến hoá. Nếu các con hiểu rõ các con đang mang một thể xác tràn đầy nguyên khí của Trời Đất mà thiếu sự khai thác chính mình thành ra bơ vơ vì tham dục. Khổ mà không biết tại sao?

Nguyên lý sanh tồn sẵn có, nhưng trí tâm không khai triển thì bị bít bùng, không hoà hợp với nguyên lý của Trời Đất, cứ than khổ nhưng không biết tại sao khổ, đành phải xa Trời mà không thông nguyên lý. Chúng con đang làm chủ của xác thân tứ đại gồm có: nước, lửa, gió, đất, không biết đến của báu của người Việt Nam có thể đạt được và tự chấn chỉnh được trật tự của căn khôn vũ trụ trong thực hành. Các con còn tham địa vị mà không biết được nhân vị của Trời Đất đang sắp đặt cho các con, nay vì mất trật tự, thành ra tâm trí lộn xộn, nên nhiều việc không giải quyết được. Lúc nào cũng tự cảm thấy bơ vơ và thiếu thốn, thiếu thức hòa đồng, vắng cả tình người.

Khổ, Khổ, Khổ! Không sao tiến bước được. Toàn dân cần tu sửa thì mới đạt tới sự hòa bình, dân thân công hiến cho cả thế giới chung sống hòa bình, nghìn năm xây dựng chung hành chung tiến, dứt khoát thành tâm tự đạt. Người VN đau khổ có nhiệm vụ cứu khổ ban vui cho nhơn loại tiến hóa hòa bình. Mỗi người sẽ đóng góp một phần chung hành chung tiến an vui và thật sự hòa bình trong xây dựng.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

Melbourne, ngày 13 tháng 1 năm 1993
XUÂN TRỜI

Xuân Trời khúc nhạc hát ca
Mừng xuân tươi đẹp chan hòa tình thương
Khí thanh ban rải khắp đường
Nhơn sinh vui sống nhớ gương Phật Trời
An vui nguyên lý không rời
Vô sanh chánh gốc nơi an nhàn
Cùng chung khai triển bạc bàn
Dựng xây xây dựng đàng hoàng hơn xưa
Dù cho biến đổi nắng mưa
Vui xuân cao đẹp nắng mưa chẳng còn
Thanh bình sáng sửa vẫn còn
Tình thương đạo đức vuông tròn hơn xưa
Cảm thông nguyên lý sớm trưa
Chung vui sum họp lại ưa luật Trời
Chung vui sum họp lại ưa luật Trời
Chung vui sum họp lại ưa luật Trời.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả Tỳ Kheo Thích Minh Châu

CHƯƠNG I
4.04 PHẨM KULAVAKA

40. CHUYỆN HỒ THAN LỬA CÂY KEO (Tiền Thân Khadirangara)

Ta thà rơi địa ngục...,

...

Nửa đêm, thần nữ đi vào phòng rực rỡ của vị triệu phú, chiếu sáng hào quang, đứng giữa hư không.

Được hỏi là ai, nàng đáp:

- Thưa bậc đại triệu phú, tôi là thần nữ mù quáng ngu si ở tại cửa gác thứ tư. Do tôi quá ngu si, không biết công đức Đức Phật, đã nói với ngài những lời lỗi lầm trong những ngày trước. Hãy tha thứ lỗi ấy của tôi! Theo lời Thiên chủ Đế Thích, tôi đã đòi lại số tiền nợ một trăm tám mươi triệu đồng cho ngài, đã đem lại số tiền một trăm tám mươi triệu đồng bị trôi ra biển, và chôn giấu vô chủ tại một chỗ nợ. Như vậy tôi đã mang lại năm trăm bốn mươi triệu đồng đổ đầy các kho bạc trống rỗng của ngài để chuộc lại tội lỗi. Số tiền ngài đã tiêu dùng cho tịnh xá Kỳ Viên, tất cả nay đã được thu lại. Tôi vì không có trú xứ nên rất khổ sở. Chớ nghĩ đến những gì tôi đã làm do sự vô trí của tôi. Hãy tha thứ cho tôi, thưa bậc đại triệu phú.

Ông Cấp Cô Độc nghe vậy, tự nghĩ: “Thần nữ này đang nói đã lập công chuộc tội và đã nhận tội của mình. Bậc Đạo Sư sẽ suy xét việc này, và sẽ cho nó biết những công đức của mình. ta sẽ đem thần nữ đến gặp bậc Chánh Đẳng Giác”. Vị triệu phú nói:

- Nay thần nữ, nếu người muốn xin lỗi ta, hãy xin lỗi ta trước mặt bậc Đạo Sư.

- Lành thay, tôi sẽ làm như vậy. Hãy đưa tôi đến bậc Đạo Sư.

Vị triệu phú bằng lòng. Khi đêm đã tàn, vào buổi sáng, vị triệu phú đem thần nữ đến bậc Đạo Sư và báo cáo với đức Như Lai tất cả việc làm của thần nữ. Bậc Đạo Sư nghe xong liền nói:

- Ở đây, này Gia chủ, kẻ làm ác, khi điều ác chưa chín muồi, kẻ ấy thấy là thiện. Khi điều ác của kẻ ấy chín muồi, chỉ khi ấy kẻ ấy mới thấy là ác. Kẻ làm thiện, khi điều thiện chưa chín muồi, kẻ ấy thấy là ác, khi điều thiện của kẻ ấy chín muồi, chỉ khi ấy kẻ ấy thấy là thiện.

Sau đó, bậc Đạo Sư nói lên hai bài kệ này trong Pháp cú số 119 và 120:

Người ác thấy là thiện
Khi ác chưa chín muồi,
Khi ác nghiệp chín muồi,
Người ác mới thấy ác.
Người hiền thấy là ác,
Khi thiện chưa chín muồi,
Khi thiện được chín muồi,
Người hiền thấy là thiện”.

Cuối bài kệ này, thần nữ chứng quả Dự lưu. Nàng đánh lễ chân có tô điểm bánh xe của bậc Đạo Sư và nói:

- Bạch Thế Tôn, vì bị nhiễm tham ái, bị sân kích động, bị si mờ ám, bị vô minh bao phủ, con

không biết những công đức của Thế Tôn, đã nói những lời ác, xin tha thứ cho con.

Rồi nàng được bậc Đạo Sư tha thứ, và được vị đại triệu phủ tha thứ.

Lúc bấy giờ ông Cấp Cô Độc ở trước mặt bậc Đạo Sư, nói lên công đức của mình:

- Bạch Thế Tôn, thần nữ này đã cố ngăn chặn con: Chớ cúng dường Đức Phật v.v...! Nhưng không có thể ngăn chặn con được. Nàng đã cố ngăn chặn con: Chớ bố thí! Nhưng con vẫn bố thí. Bạch Thế Tôn, đấy là công đức của con.

Bậc Đạo Sư nói:

- Nay Gia chủ, ông là Thánh đệ tử đã chứng quả Dự lưu, có lòng tin bất động, có tri kiến thanh tịnh.

Thật không có gì kỳ diệu là ông đã không bị ngăn chặn bởi thần nữ bất lực này. Nhưng có điều thật sự kỳ diệu là người Hiền trí thuở quá khứ, khi Đức Phật chưa xuất hiện, khi trí tuệ chưa chín muồi, dầu ác ma, chủ cõi dục giới, đứng giữa hư không nói lớn: Nếu người bố thí, người sẽ bị thiêu sống trong địa ngục này, và chỉ rõ một hố đầy than hồng sâu đến tám mươi khuy tay, dầu bị ngăn: Chớ bố thí, người Hiền trí vẫn đứng giữa đoá sen bố thí như thường. Nói vậy xong, theo lời yêu cầu của ông Cấp Cô Độc, bậc Đạo Sư kể câu chuyện quá khứ.

(còn tiếp)

